

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer <i>C 1125 / 2021</i>
Repertoriumnummer <i>2021 / 2897</i>
Datum van uitspraak 10 september 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/689 - - -
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002279350-0001-0022-01-01-1

Not.nr. BG.64.H6.202307/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (ON),
met maatschappelijke zetel,
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 1376 (RRN),
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

2. nr. 1377 (ON
met maatschappelijke zetel,
- beklaagde -

3. nr. 1378 (RRN),
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

te

De eerste, de tweede en de derde

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

A. Op 29.04.2015

Opzettelijk, in strijd met wettelijke bepalingen of met een vergunning, afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, meer bepaald in strijd met de artikelen 6 §1 en 23 lid 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, en artikel 7.2.3.1 van het Besluit dd. 17 februari 2012 van de Vlaamse Regering tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, als producent van bedrijfsafvalstoffen, zijnde elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die bedrijfsafvalstoffen, met name afvalstoffen die ontstaan ten gevolge van een industriële, ambachtelijke of wetenschappelijke activiteit, en de afvalstoffen die daarmee gelijkgesteld worden bij een besluit van de Vlaamse Regering, voortbrengt, voorbehandelt, vermengt, of een handeling stelt die leidt tot de wijziging van de aard of samenstelling van de afvalstof, nagelaten te hebben de registers, opgemaakt overeenkomstig artikel 7.2.1.1, 7.2.1.2, 7.2.1.3, 7.2.1.4, 7.2.2.2 en 7.2.2.3, van de door hem verwerkte afvalstoffen gedurende vijf jaar bijgehouden te hebben en nagelaten te hebben het register ligt ter inzage te hebben op de exploitatiezetel en, voor binnenschippers, op het schip.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld overeenkomstig artikel 16.6.3.§1 eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

B. Herhaaldelijk, in de periode van 25.02.2015 tot en met 29.04.2015, minstens op 25.02.2015, 26.02.2015, 05.03.2015 en 19.03.2015

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

Meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, en in strijd met Art. 4.5.2.1° van het Besluit dd. 17 februari 2012 van de Vlaamse Regering tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, stellende:

“Voor de volgende afvalstoffen zijn de verwerkingshandelingen « R1 - hoofdgebruik als brandstof of als ander middel voor energieopwekking » en « D10 - verbranding op het land » verboden, evenals de afvoer met het oog op het toepassen van de verwerkingshandelingen « R1 - hoofdgebruik als brandstof of als ander middel voor energieopwekking » en « D10 - verbranding op het land », verboden :

1° afvalstoffen die door hun aard, hun hoeveelheid of hun homogeniteit overeenkomstig de beste beschikbare technieken in aanmerking komen voor hergebruik of voor recyclage. Het verbod geldt evenwel niet voor handeling R1 met de volgende afvalstoffen, als de calorische waarde ervan groter is dan 11 500 kJ/kg :

- a) plantaardig afval van land- en bosbouw;*
- b) plantaardig afval van de voedingsmiddelenindustrie;*
- c) vezelachtig plantaardig afval, afkomstig van het sorteren, ziften en wassen bij de rauwe pulp en de papierproductie;*
- d) houtafval;*
- e) kurkafval;*

2° bedrijfsafvalstoffen, andere dan vermeld in 1°, die niet overeenkomstig artikel 4.3.2 zijn ingezameld;

3° onbehandeld grofvuil”,

Namelijk door snoeihout, houtafval en groenafval niet te hebben afgevoerd naar vergunde composteringsinstallaties, maar te hebben afgevoerd voor verbranding.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

C. Op 29.04.2015

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 22 al. 2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, als exploitant van een inrichting verzuimd te hebben, ongeacht de verleende vergunning, steeds de nodige maatregelen te hebben getroffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden, namelijk door niet de nodige voorzorgen te hebben getroffen om de buurt niet te hinderen door stofhinder en meer bepaald fijn houtstof afkomstig van houtafval.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

D. Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid

In strijd met artikel 22, lid 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en op artikel 43, §1 van het Besluit van de

Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald:

de hieronder vermelde artikelen van het Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II):

1. Op 29.04.2015

Art. 5.2.1.6§3: “De exploitant voorkomt en bestrijdt stank en stof, gas, aërosolen, rook of hinderlijke geuren met aangepaste middelen eigen aan een verantwoorde uitbating van de inrichting. De exploitant neemt alle mogelijke maatregelen om verontreinigende emissies minimaal te houden. De hinder mag noch de normaal aanvaardbare grenzen, noch de normale burenlust overschrijden”, namelijk door onvoldoende maatregelen te hebben getroffen om stofhinder te voorkomen.

2. Op 20.05.2015

Art. 5.2.1.2§6: “De hoeveelheid aangevoerde, verwerkte en afgevoerde afvalstoffen moet kunnen worden getotaliseerd. Op vraag van de toezichthouder moeten de totalen op basis van de rubrieknummers van de afvalstoffencatalogus binnen de kortste tijd kunnen worden meegedeeld” , namelijk door geen gevolg te hebben gegeven aan de vraag van de milieu-inspectie van 07.05.2015 om een overzicht te krijgen van het volledige afvoerregister voor 2015 .

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

De eerste en de tweede beklaagde tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 16.6.5. van het hoger vernoemd Decreet van 5 april 1995, ingevoegd bij hoger vernoemd Decreet van 21 december 2007 door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van het milieumisdrijf ligt te exploiteren zolang ze niet beschikken over de nodige milieuvergunning, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 euro per dag bij overtreding van dit verbod.

Met de omstandigheid dat de eerste verdachte in staat van wettelijke herhaling verkeert, aangezien het nieuwe misdrijf gepleegd werd nadat hij veroordeeld werd op 12.03.2014 bij vonnis van Correctionele Rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende een termijn van 3 jaar, een geldboete van 5.000 euro en een geldboete van 500 euro wegens diverse inbreuken op het milieuvergunningsdecreet, vonnis dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van de nieuwe feiten, voordat vijf jaren zijn verlopen sinds de datum waarop hij zijn straf heeft ondergaan of waarop zijn straf verjaard is.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 8 mei 2019 op tegenspraak als volgt:

“Verbetert de dagvaarding als volgt

“2. met maatschappelijke zetel te
en met ondernemingsnummer ”

Op strafgebied

Ten aanzien van eerste beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B, C, D1 en D2 bewezen in hoofde van

Veroordeelt voor de tenlasteleggingen A, B, C, D1, D2 vermengd:

tot een **gevangenisstraf van 6 maanden**

en tot een geldboete van **8000,00 EUR**, verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **48000,00 EUR**.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 53,58 EUR.

tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt beklaagde solidair met de medeveroordeelden tot de kosten van de strafvordering en begroot deze op 114,64 EUR.

Ten aanzien van tweede beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B, C, D1 en D2 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *voor de tenlasteleggingen A, B, C, D1, D2 vermengd:*

*tot een geldboete van **1500,00 EUR**, verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **9000,00 EUR**.*

*Zegt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis zal worden **uitgesteld gedurende 3 jaren** vanaf heden wat betreft **DE HELFT** van deze geldboete.*

Veroordeelt

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 53,58 EUR.

tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt *beklaagde* *solidair met de medeveroordeelden tot de kosten van de strafvordering en begroot deze op 114,64 EUR.*

Ten aanzien van derde beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B, C, D1 en D2 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *voor de tenlasteleggingen A, B, C, D1, D2 vermengd:*

*tot een geldboete van **2000,00 EUR**, verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **12000,00 EUR**.*

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt

PAGE 01-00002299350-0007-0022-01-01-4

tot het betalen van een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

tot een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 53,58 EUR.

tot het betalen van een bijdrage van 1 maal de som van 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op 1 maal 200,00 EUR ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt beklaagde solidair met de medeveroordeelden tot de kosten van de strafvordering en begroot deze op 114,64 EUR.

Exploitatieverbod

Legt aan , en , bij toepassing van artikel 16.6.5 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, na het in kracht van aewijsde gaan van dit vonnis, **verbod** op om de inrichting te **te exploiteren gedurende een termijn van vijf (5) jaar**, en zulks onder verbeurte van een dwangsom van 1.000,00 euro per dag bij overtreding van dit verbod met een maximum van 1.500.000,00 euro.

Op burgerlijk gebied

Verklaart de eis van de burgerlijke partij , ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt beklagden , en solidair om als schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij de som van: **één euro en nul cent (1,00 EUR) provisioneel.**

Houdt de beslissing nopens de definitieve begroting van de schadevergoeding van de burgerlijke partijen, de verschuldigde intresten en de vergoeding van de kosten – daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding - aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 juni 2019 door de beklagden tegen “alle burgerlijke en strafrechtelijke beschikkingen van het vonnis, conform het neergelegd grievenformulier”;
- 7 juni 2019 door het openbaar ministerie tegen “alle beschikkingen op strafgebied”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op:

- 6 juni 2019 door de raadsman van de beklaagden;
- 7 juni 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 14 januari 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de raadslieden van de beklaagden en na de overige partijen te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 28 mei 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 28 mei 2021 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat met kantoor te _____
- de beklaagden _____ en _____ in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ voor meester beiden advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij _____ in haar middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te _____

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 8 mei 2020 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagden _____ en _____ ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de beslissingen over de schuld, de straf, de burgerlijke rechtsvordering en het exploitatieverbod.

In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep”, gericht tegen de drie beklaagden, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden _____ en _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen. Het hof stelt overigens vast dat het volle saisine heeft.

3. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht van de eerste rechter onder randnummer 1 van het beroepen vonnis dat luidt:

“Op 29 april 2015 heeft de Milieu-Inspectie, na klacht van OVAM over illegale verwerking van groenafval, een controle uitgevoerd op de bedrijfssite, gelegen aan de _____ te _____

Daarbij wordt vastgesteld dat er rondom de bedrijfssite sterke stofhinder is, veroorzaakt door opwaaiend fijn houtstof. Op de site zelf stellen de Inspecteurs vast dat er grote volumes RDF gestockeerd liggen, alsook rubber en banden en grote hoeveelheden groenafval. Volgens eerste beklagde, die aan het werk was op de site, is het afval voornamelijk afkomstig van _____ Een afvalregister was echter niet aanwezig en _____ had destijds nooit inzage verleend in de afvalregisters, zodat niet uit te maken viel welk afval van _____ was en wat nieuw was. Ondanks herhaald aandringen op 20 mei 2015 werden de volledige afvalregisters nooit overgemaakt aan de bevoegde diensten.

De terreinen van deze bedrijfssite zijn eigendom van _____ en werden destijds verhuurd aan _____ bij huurovereenkomst van 15 oktober 2011, die de site uitbaatte. Zaakvoerder van deze vennootschap was aanvankelijk de _____ waarvan derde beklagde de vaste vertegenwoordiger was en dit tot 7 augustus 2013, waarna eerste beklagde als zaakvoerder werd aangeduid.

Bij vonnis van de rechtbank van koophandel van _____ van 8 oktober 2013 werd de _____ failliet verklaard.

Lastens _____ werden destijds diverse processen-verbaal opgesteld wegens overtredingen van de milieuwetgeving, waarvoor eerste beklagde, _____ en _____ strafrechtelijk veroordeeld werden. Op het tijdstip van het faillissement van _____ bevonden er zich nog tonnen afval op de bedrijfssite, doch na het faillissement werden alle activiteiten van _____ gestaakt en bij gebreke aan enig actief kon de curator niet overgaan tot verwijderen van het afval.

Kort voor het faillissement, werd op 6 september 2013 melding gemaakt van de overname van milieuvergunningen van _____ door eerste beklagde, welke melding door de Bestendige Deputatie werd geacteerd op 16 januari 2014.

Na het faillissement van _____ werden de terreinen verder verhuurd aan tweede beklagde, waarvan derde beklagde, die de dochter is van eerste beklagde de zaakvoerder was tot 10 oktober 2015. Vanaf dan was _____ echtgenote van eerste beklagde, aangesteld als zaakvoerder. Eerste beklagde zou, ondanks de familiale verwevenheden en het feit dat de vennootschap zijn naam draagt, geen enkel uitstaans hebben met tweede beklagde.

Bij besluit van de Bestendige Deputatie van 29 oktober 2015 werd uiteindelijk, gelet op de aanhoudende problemen met de naleving van de geldende reglementering bij de exploitatie, de milieuvergunning opgeheven. Bij Ministerieel Besluit van 25 augustus 2016 werd het hoger beroep van beklagden tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie ongegrond verklaard.

Op 12 april 2017 werd door de Milie(ui)nspectie vastgesteld, dat, hoewel alle vergunningen werden opgeheven, de exploitatie gewoon verder gaat en dat daarbij de sectorale bepalingen nog steeds niet worden nageleefd.”

4.1 De beklagden _____ en _____ voeren aan dat de strafvordering ten aanzien van hen onontvankelijk is: volgens de beklagde _____ betreft het “uiteindelijk (...) het een en hetzelfde milieudelict of beter: dezelfde afvalconstructie op de site opgesplitst waardoor het zowel een voortgezet misdrijf als een voortdurend misdrijf als karaktereigenschappen heeft” en is een bestraffing in strijd met het *non bis in idem*-beginsel, vermits “uiteindelijk zowel de vonnissen of de (telastleggingen) 2019, 2015, 2014 op (een) en hetzelfde feit in de basis terug te brengen zijn, zijnde de vermeende afvalberg in de _____”.

Het (definitieve) vonnis van 14 oktober 2015 van de correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Brugge, betreft feiten die zich situeerden op 16 april 2013 en 23 april 2013. Het betreft het opbrengen van verhakseld groen- en houtafval, vervuild met stukjes plastic en glas, op landbouwgrond, overtreding van de regels inzake opslag en mechanische behandeling van afvalstoffen en de niet-naleving van de vergunningsvoorwaarden inzake opslag van afvalstoffen.

Het definitieve vonnis van 12 maart 2014 van de (toenmalige) correctionele rechtbank te Brugge betreft feiten die zich situeerden in het jaar 2012 en sloeg onder meer op de niet-naleving van de zorgplicht inzake geurhinder en inbreuken op de regels inzake milieuhygiëne inzake de opslag van afvalstoffen.

In het aanvankelijk proces-verbaal van 20 mei 2015 (onderkaft 9) verwijst de bevoegde opsporingsambtenaar uitdrukkelijk naar de voorgeschiedenis, waarbij diverse processen-verbaal werden opgesteld wegens onder meer het niet naleven van de vergunningsvoorwaarden, het overschrijden van de vergunde hoeveelheden, tekortkomingen met betrekking tot register en werkplan, brandveiligheid, lozen van vervuild bluswater, ... Een overzicht van deze processen-verbaal werd gegeven. De eigenlijke

vaststellingen op 29 april 2015 betreffen helemaal niet dezelfde feiten als deze die het voorwerp waren van de rechterlijke beslissingen van respectief 12 maart 2014 en 14 oktober 2015.

De nu vervolgte en te last gelegde feiten slaan op (nieuwe) tekortkomingen inzake het afvalregister, afvoer van afval voor verbranding in plaats van naar vergunde composteringsinstallaties, tekortkomingen aan de milieuzorgplicht en tekortkomingen op milieuhygiëneregels (Vlarem II).

Bovendien was de beklaagde geen partij (beklaagde) in het vonnis van 12 maart 2014. Zij was dit wel in het vonnis van 14 oktober 2015.

4.2 De enkele omstandigheid dat de nu vervolgte feiten zich situeren op het terrein aan de heeft niet tot gevolg dat het identieke feiten betreffen die reeds het voorwerp uitmaakten van voorgaande vervolgingen en strafrechtelijke beslissingen. Integendeel, is er sprake van nieuwe feiten, die nog niet het voorwerp van strafrechtelijke vervolging uitmaakten. Er is aldus geen aanleiding om toepassing te maken van het beginsel *non bis in idem*, noch is de strafvordering daardoor niet-ontvankelijk.

5. Uit de vaststellingen door de bevoegde opsporingsambtenaren blijkt dat er sprake is van nieuwe inbreuken, zodat de beklaagden ten onrechte en niet-relevant aanvoeren dat er sinds het jaar 2015 geen gewijzigde situatie was of geen “*vermeerdering van afval*”.

Evenmin moesten de inspectiediensten de afvalberg concreet opmeten, om tot rechtsgeldige vaststellingen te komen. Dat een partijdeskundige stelt dat op basis van luchtfoto’s er sprake zou zijn van een niet te kwantificeren wijziging in de afvalberg, is zonder relevantie voor de beoordeling door het hof.

De huidige vervolging betreft bovendien niet zozeer de “*afvalberg*” en het achterlaten van afval.

6. Uit de omstandigheid dat “*het gros van het strafdossier (zou doorspekt zijn) met stukken afkomstig van de burgerlijke partij*” volgt niet noodzakelijk dat het onderzoek niet onpartijdig werd gevoerd of dat er sprake is van een eenzijdig gevoerd onderzoek, waarbij het vermoeden van onschuld werd geschonden. Het strafdossier is bovendien geen louter samenraapsel van stukken van de burgerlijke partij. De telastleggingen steunen integendeel in essentie op de zintuiglijke vaststellingen van de bevoegde opsporingsambtenaren, die bijzondere bewijswaarde hebben.

Dat de beklaagde niet zou zijn verhoord omtrent de historiek brengt niet mee dat zijn recht van verdediging is geschonden. Niets belette deze beklaagde, die in de gelegenheid was om over alle gegevens tegenspraak te voeren, om deze historiek toe te

lichten, wat hij overigens ook deed. Bovendien werd de beklaagde wel degelijk verhoord en verklaarde hij uitdrukkelijk “meer wens ik niet te verklaren” (stuk 68).

Het feit dat en niet werden verhoord, houdt geen schending van het recht van verdediging van de beklaagde in.

Het hof oordeelt dat geen bijkomend onderzoek nodig is en dat het dossier alle gegevens bevat die een beoordeling van de telastleggingen toelaat. Het openbaar ministerie moet dan ook niet uitgenodigd worden aanvullend onderzoek uit te voeren.

Er is geen enkele noodzaak noch reden tot wering van het proces-verbaal van 21 april 2017, zoals de beklaagde aanvoert. De hierin vastgestelde feiten maken geen voorwerp uit van de telastleggingen in deze zaak. Niets belet het openbaar ministerie een proces-verbaal ter informatie bij het strafdossier te voegen. De beklaagden zijn in de gelegenheid hierover tegenspraak te voeren, wat zij ook deden. Niets moest de eerste rechters beletten met de informatie vervat in dit proces-verbaal rekening te houden.

7. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: “Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Gezien de bewezen feiten met opzet, dit is wetens en willens werden gepleegd, is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke personen door wiens optreden de rechtspersoon handelde.

8. Telastlegging A

Tijdens de controle op 29 april 2015 stelde de bevoegde opsporingsambtenaar vast dat het niet mogelijk was de registers ter plaatse, op de exploitatiezetel, in te kijken.

Artikel 7.2.3.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (Vlarema) bepaalt: *“De registers, opgemaakt overeenkomstig artikel 7.2.1.1, 7.2.1.2, 7.2.1.3, 7.2.1.4, 7.2.2.2 en 7.2.2.3, worden gedurende vijf jaar door de registerplichtige actor bijgehouden. Het register ligt ter inzage op de exploitatiezetel en, voor binnenschippers, op het schip”*.

De bewuste registers moeten op de exploitatiezetel ter inzage zijn. Dat was niet het geval, zodat er sprake was van een inbreuk op de verplichting. Dat naderhand de registers werden bezorgd doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het beperkt aantal doorgestuurde documenten, vroeg de milieu-inspecteur/bevoegde toezichthouder op 7 mei 2015 bijkomende inlichtingen. Hierop ontving zij op 20 mei 2015 nog steeds geen antwoord. Artikel 5.2.1.2, § 6 Vlarem II bepaalt dat op vraag van de toezichthouder de totalen op basis van de rubrieknummers van de afvalstoffencatalogus binnen de kortste tijd moeten kunnen worden meegedeeld.

Ten onrechte voert de beklaagde het faillissement van de aan om voor te houden dat hij de registers niet onder zich had of kon hebben. Het faillissement van deze vennootschap is zonder relevantie voor de verplichting en de beoordeling van de inbreuk.

Eveneens ten onrechte stelt de beklaagde dat hij niet strafrechtelijk verantwoordelijk is omdat hij niet als producent kan worden aangezien. De beklaagde had feitelijke beslissings- en handelingsbevoegdheid binnen de exploitatie. Hij was wel degelijk registratieplichtige en moest ook de gevraagde informatie verstrekken. De beklaagde verschuilt zich achter de omstandigheid dat hij geen officiële functies meer zou hebben binnen de exploitatie en dat de exploitatie onder de (failliete) firma zou vallen. Uit vaststellingen van de milieu-inspectie volgt dat er na het faillissement van geen activiteiten met betrekking tot afvalverwerking meer plaatsvonden onder de curatele. Nochtans waren er op het terrein feitelijk wel nog dergelijke activiteiten. Bij een inspectie van 29 april 2014 verklaarde aan de milieu-inspectie dat hij op het terrein activiteiten met betrekking tot houtafval uitvoerde (PV , stuk 104 e.v.). was geen houder meer van de milieuvergunning en het overnamedossier werd door op 6 september 2013, voor het faillissement van ingediend. De dossiergegevens tonen duidelijk aan dat de beklaagde wel degelijk nog steeds optrad als feitelijke exploitant en dat hij in werkelijkheid mede de beslissingen nam. Bovendien is de beklaagde vervolgd als (mede)dader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, zodat enige handeling van deelneming hem tot dader maakt.

Het te last gelegde misdrijf vereist als moreel element enkel (algemeen) opzet. Opzet bestaat bij het wetens en willens aannemen van een strafbare handeling. Dit kan voor de beklaagde worden afgeleid uit het door hem gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, terwijl hij geen rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt. De voorstelling van het begrip opzet zoals voorgesteld door de beklagden steunt op een verkeerde rechtsopvatting.

Het feit is ook toerekenbaar aan de in wiens organisatie er onvoldoende aandacht was voor de naleving van deze verplichtingen, wat een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon is.

Ook aan de beklaagde kan het feit worden toegerekend, nu zij als zaakvoerder en feitelijk ook de beslissings- en handelingsbevoegdheid ten aanzien van deze verplichting had.

9. Telastlegging B

De bevoegde opsporingsambtenaar kon vaststellen dat verhakseld groenafval in opdracht van een firma werd afgevoerd naar in en in

PAGE 01-00002299350-0015-0022-01-01-4

Documenten van vier afvoertransporten, respectief op 25 februari 2015, 26 februari 2015, 5 maart 2015 en 19 maart 2015 toonden dit aan (stuk 3 en 3verso).

De feiten van de telastlegging B zijn bewezen.

Het hof verwijst naar de overwegingen inzake de toerekening en het opzet onder de telastlegging A en herhaalt deze hier.

De beklagde voert ten onrechte en niet-relevant aan dat hij geen beheerder of overbrenger was. Dat hij geen inkomsten uit de beweerde omzet haalde, of dat dit niet is aangetoond, is zonder relevantie. Dit geldt ook voor het feit dat geen facturatie werd aangetroffen in hoofde van de beklagde ten aanzien van een beheerder of overbrenger van afval, of dat er geen arbeidscontract zou zijn. Evenmin van belang is de opmerking van dat hij geen commerciële rol zou hebben gehad. Even irrelevant is de bewering van de beklagde dat de regelgeving niet duidelijk zou zijn en dat er *“veel ruimte is voor discussie en interpretatie en dat één en ander voor een uitbater niet altijd even gestroomlijnd verloopt”* en er bijgevolg *“veel ruimte is voor misslagen, vergissingen en onvrijwillige vermenging”*.

10. Telastlegging C en D1

De (toenmalige) milieu-inspectie stelde bij aankomst op het bedrijfsterrein met eigen zintuigen vast dat er in de ter hoogte van het bedrijf sterke stofhinder was. Er was rondwaaiend fijn houtstof waarneembaar, dat de ogen irriteerde. Er werd op dat moment houtafval mechanisch verkleind op het bedrijfsterrein ter hoogte van zone IB. De milieu-inspectie stelde vast dat er onvoldoende maatregelen werden genomen om stofhinder te voorkomen. De vaststellingen van de milieu-inspectie hebben bijzondere bewijswaarde en gelden tot bewijs van het tegendeel; dit tegenbewijs wordt niet geleverd.

De feiten van de telastlegging C en D1 zijn bewezen.

Het hof verwijst naar de overwegingen inzake de toerekening en het opzet onder de telastlegging A en herhaalt deze hier.

11. Telastlegging D2

Wat betreft de feiten van de telastlegging D2 verwijst het hof naar de overwegingen hiervoor onder de telastlegging C en D1. Ook op deze vraag van de milieu-inspectie gingen de beklagden niet in, wat op 20 mei 2015 werd vastgesteld.

12. Elke beklagde pleegde de bewezen feiten van de telastleggingen A, B, C, D1 en D2 met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor elke beklagde voor de bewezen feiten samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek een straf toepast.

Naar het oordeel van het hof pleegden de beklaagden de voor hen bewezen feiten echter niet met eenzelfde misdadig opzet als deze die het voorwerp waren van het definitieve vonnis van 14 oktober 2015 van de (toenmalige) correctionele rechtbank te Brugge. Er is een duidelijke cesuur in de tijd tussen de respectieve feitencomplexen.

Het definitieve vonnis van 12 maart 2014 van de (toenmalige) correctionele rechtbank te Brugge dat ten aanzien van de beklaagde werd uitgesproken, dateert van voor de nu beoordeelde feiten, zodat een toepassing van artikel 65, tweede lid, Strafwetboek, hiervoor hoe dan ook niet aan de orde is.

Rekening houdend met onder meer de omstandigheid dat de nu bewezen feiten zich situeren in het jaar 2015, de zaak voor de eerste rechter pas op 3 januari 2018 werd ingeleid, het bestreden vonnis dateert van 8 mei 2019 en bijna twee jaar verstreken is tussen het instellen van hoger beroep en de behandeling van de zaak voor het hof, roepen de beklaagden terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (EVRM, BS, 19 augustus 1955, *err. BS*, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag) is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast.

De ernst van de milieumisdrijven en de onbetrouwbaarheid waarvan de beklaagden blijk hebben gegeven brengen mee dat het opleggen van een bestraffing nog steeds maatschappelijk verantwoord en noodzakelijk is en een loutere eenvoudige schuldigverklaring geen passende reactie zou zijn. Als passend rechtsherstel voor de overschrijding vermindert het hof de opgelegde straf die zou opgelegd zijn als er geen overschrijding zou geweest zijn voor elke beklaagde reëel en meetbaar zoals hierna bepaald.

De beklaagde heeft een bijzonder ongunstig strafregister. Hij werd al meermaals correctioneel veroordeeld, onder meer voor valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, misbruik van vertrouwen en poging tot oplichting, inbreuken op de douane- en accijnzenregelgeving en diverse malen voor inbreuken die verband houden met de regels inzake de milieuvergunning alsook de wetgeving inzake de bescherming van de oppervlaktewateren. Als gevolg van dit strafregister kan hij geen gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van straffen meer genieten. Hij lijkt maar geen lessen te trekken uit vorige veroordelingen. Indien de redelijke termijn niet was overschreden, had het hof een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete opgelegd. Als passend rechtsherstel voor de overschrijding vermindert het hof de gevangenisstraf zoals hierna bepaald.

De beklaagde is een vennootschap waarvan de beklaagde de feitelijke zaakvoerder was en is. Actueel heeft deze vennootschap, opgericht op 20 februari 2013, een blanco strafregister. Indien de redelijke termijn niet zou zijn overschreden had het hof een geldboete van 5.000 euro opgelegd. Als passend rechtsherstel vermindert het hof deze geldboete zoals hierna bepaald.

De beklaagde werd eerder al schuldig bevonden aan inbreuken tegen de regels inzake afvalstoffen. Indien de redelijke termijn niet was overschreden, zou het hof de beklaagde een geldboete van 3.000 euro hebben opgelegd. Als passend rechtsherstel vermindert het hof de geldboete zoals hierna bepaald. Het verlenen van de gunst van gewoon uitstel of probatie-uitstel van de tenuitvoerlegging van deze geldboete zou de beklaagde onvoldoende wijzen op de ernst van de gepleegde feiten. De opgelegde geldboete veroorzaakt geen sociale declassering van deze beklaagde, noch brengt het haar kansen op sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang.

De bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof elke geldboete verhoogt met 50 decimen.

Voor de veroordeelde beklaagden die natuurlijke persoon zijn, zet de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf hen in aangepaste mate aan tot betaling van de opgelegde geldboete.

13. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hunnen hoofde bewezen verklaarde telastleggingen, die hen gemeen zijn.

Het hof veroordeelt de beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een

eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het actueel bedrag van de vermelde vaste vergoeding is 50,45 euro, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten (blz. 6877 e.v.). Het indexeren van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden elk ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

14. Er is geen reden tot het opleggen van een exploitatieverbod als veiligheidsmaatregel, gezien de activiteit op de site van de exploitatie inmiddels werd stopgezet, zoals ook het openbaar ministerie bevestigde. Het openbaar ministerie vorderde dan ook niet langer deze veiligheidsmaatregel, evenmin als een eventueel daaraan te koppelen dwangsom.

15. De burgerlijke partij vordert voor het hof een provisionele schadevergoeding van 1,00 euro.

De burgerlijke partij voert aan dat de aanvoer van industrieel afval op haar site mogelijk werd ingevolge het niet-bijhouden van de aan- en afvoerregisters, waardoor de firma zich een vrijgeleide kon verschaffen om de site van de burgerlijke partij te bezwaren met illegaal afval. De burgerlijke partij blijkt haar vordering te steunen op de telastleggingen A en D1. De burgerlijke partij voert aan dat de causale band tussen deze misdrijven en schade in haar hoofde zeker is. Verder stelt de burgerlijke partij dat zij weliswaar "*onmogelijk kan aantonen dat de illegale opslag van deze afvalhoeveelheden*

gebeurde tijdens de incriminatieperiode van de feiten (allen in de tijdspanne 25 (februari) 2015-20 (mei) 2015)” gezien de uitbating van de site door de beklaagden al aanving in november 2013 om te eindigen bij hun uitdrijving in oktober 2018.

Dit impliceert dat de burgerlijke partij erkent dat zij haar schade niet kan bewijzen. Dit kan niet ondervangen worden door een provisioneel bedrag toe te kennen, gezien ook dit voorschot schade uitmaakt en moet bewezen worden.

Bovendien slaan de huidige telastleggingen niet op het achterlaten van afvalstoffen en het creëren van de afvalberg en ontbreekt dus het causaal verband tussen de voorgehouden maar niet-bewezen schade. Er is geen causaal verband tussen de afvalberg waarover de burgerlijke partij het heeft en de bewezen feiten van de telastleggingen A en D1.

De vordering van de burgerlijke partij is ongegrond. Zij moet zelf de kosten van haar stelling dragen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 38, 40, 50, 65, eerste lid, 66 en 100 Strafwetboek.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt:**

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A, B, C, D1 en D2 samen tot een gevangenisstraf van vijftien maanden en een geldboete van 8.000 euro, vermeerderd met 50 deciemmen tot 48.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A, B, C, D1 en D2 samen tot een geldboete van 2.500 euro, vermeerderd met 50 deciemmen tot 15.000 euro;

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A, B, C, D1 en D2 samen tot een geldboete van 2.000 euro, vermeerderd met 50 deciemmen tot 12.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden _____, _____ en _____ elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 114,64 euro in eerste aanleg en 163,20 euro in beroep;

legt geen veiligheidsmaatregel op;

op burgerlijk gebied:

verklaart de vordering van de burgerlijke partij _____ ontvankelijk doch ongegrond en zegt dat de burgerlijke partij zelf haar kosten van stelling moet dragen.

Kosten eerste aanleg: € 114,64

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 51,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht HB bekl.: € 35,00

Dagv. beklagden: € 28,18

Dagv. BP: € 28,18

€ 148,36

+ 10 %: € 14,84

Totaal: € 163,20

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend raadsheer _____ en in openbare rechtszitting van **10 september 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

